

EBICYKLISTRY

Tomáš Stařecký, Na Kocínce 8/1740, 160 00 Praha 6 - Dejvice, Česká republika

Vol. 4, No. 1, 1995

Róbert Rosa (1964-1994)

Za jedenáct ročníků cyklistických spanilých jízd od hvězdárny ke hvězdárně se v pelotonu Ebicyklu vystřídal už více než stovka účastníků nejrůznějších povolání, věkových kategorií i sportovní zdatnosti. Společné zážitky však pomyslný peloton stmelily patrně více, než tomu bývá ve sportovních klubech - neexistuje tu žádná výkonnostní rivalita; nejde přece o závody. Přesto se v pelotonu scházejí i sportovci, kteří kdysi závodili, stejně jako ti, kteří poznali krásu cyklistiky právě prostřednictvím Ebicyklu.

K nim bezesporu patřil nedávno třicetiletý (nar. 1. VI. 1964) Robo Rosa, který se poprvé objevil na trase Ebicyklu v roce 1987 a od té doby už žádný ročník nevynechal. Zdamy a všestranný sportovec si právě díky Ebicyklu tak oblíbil cyklistiku, že ji začal pěstovat závodně a vypracoval se ve věku, kdy jeho vrstevníci se závoděním už spíše končí, mezi slovenskou silniční elitu. Tak se stalo, že za měsíc najezdil na silnici tolik kilometrů, kolik běžný ebicyklista sotva stihne za rok. Trasy, které většina z ebicyklistů zdolává s nemalým úsilím, jezdil jako lehký trénink, ale nikdy svou sportovní převahu nevystavoval na odív - byl jedinečným kamarádem s příkladným vztahem k nováčkům stejně jako k ostříleným borcům a nechyběl téměř na žádném setkání, které ebicyklisté organizují v nejrůznějších koutech republiky - ač to právě on měl většinou z Bratislavy nejdále.

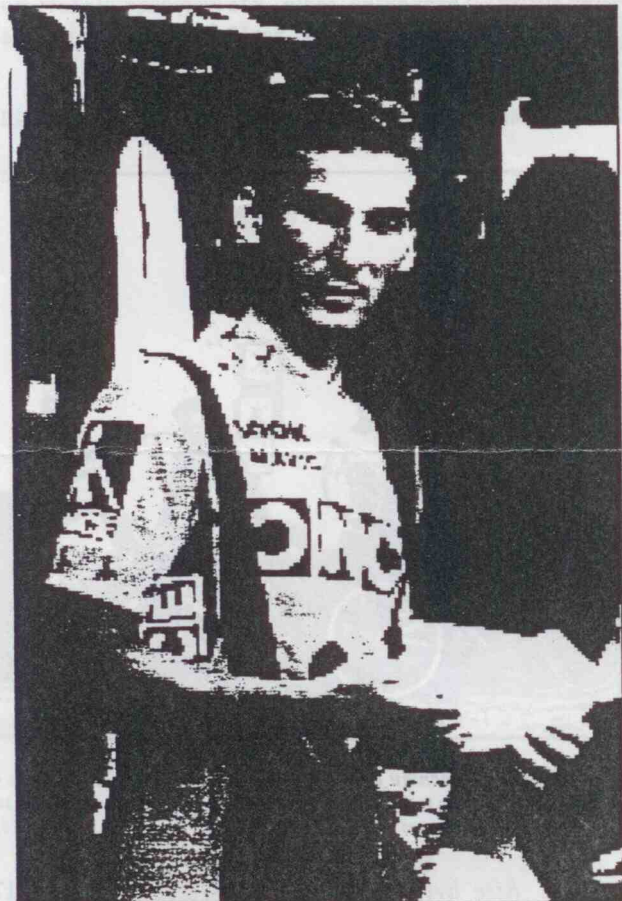
Robo ovšem nebyl jen všestranný sportovec - k Ebicyklu ho přece přitáhla láska k astronomii, a dcma vykonával náročné povolání počítačového grafika. Měl tak široké kulturní zájmy, že příkladně naplňoval starověký ideál tělesné i duševně harmonicky rozvinuté osobnosti. Je proto nesnadné uvěřit, že od 23. července 1994 o něm můžeme hovořit již jen v minulém čase.

Ve skvělé kondici absolvoval za mimořádně náročných podmínek XI. ročník Ebicyklu, který se jel celý na jeho rodném Slovensku a během něhož všichni účastníci poznali doslova při každém šlápnutí do pedálů, jaká je to nádherná a rozmanitá krajina. Stejně tak všichni oceňovali pohostinnost a přátelství, s nímž se během cesty setkávali nejen na hvězdárnách, ale při všech setkáních na plánovaných i neplánovaných trasách. Robo se stal nekorunovaným králem všech ročníků, když jako první vyjel v úporném vedru na nejvyšší bod všech Ebicyklů - Královu Hoľu (1948 m n.m.). Na startu poslední etapy v Kláštore pod Znievom jsme se ještě všichni v dobré náladě fotografovali před historickou budovou prvního slovenského gymnázia a Robo nahlas uvažoval o tom, že se do Kláštora přestěhuje, jak se mu právě tam líbilo.

Nikdo netušil, že za pár hodin se jeho osud naplní v osudné zatáčce těsně za posledním vrcholem letošního ročníku - Fačkovským sedlem, snad jen 30 km před cílem v Považské Bystrici.

Nikdo z nás tomu zprvu nebyl schopen vůbec uvěřit - Robovy cyklistické kvality jsme dobře znali stejně jako jeho vybroušený, leč nerisikující styl jízdy. V jeho osiřelém pokoji zůstalo prakticky nepoškozené kolo, spousta knih, gramofonových desek i magnetofonových nahrávek, ale Robo se sem už nevrátil. Pomalu se musíme smířit s nezměnitelnou skutečností, že už ho na budoucích trasách nepotkáme. Robův příklad však nebude zapomenut. Jeho památku ponese ve svých srdcích natvalo a v tomto smyslu zůstane Robo uprostřed pelotonu na všech trasách budoucích ročníků Ebicyklu - určitě by si to takto přál.

Jiří Grygar

▲ Kláštor pod Znievom, 23. VIII. 1994.

Chymická svatba Christiana Rosenkreuze roku 1459

Nic věru vzácnějšího
nad lásku nezná zem -
být srdcem u bližního
a Božím obrazem.
Proto teď nad vlnami
zpívejte všichni s námi
zpěv lásky všemocné.

Co kdysi stvořilo nás?
Láska.
Co potom spasilo nás?
Láska.
Z čeho že zrozeni jsme?
Z lásky.
Bez čeho ztraceni jsme?
Bez lásky.

Co rodiče nám spojilo?
Láska.
Co hýčkalo nás a kojilo?
Láska.
Proč rodiče nás chrání?
Z lásky.
Co nás k nim popohání?
Láska.

Čím strasti přemáháme?
Láskou.
Čím lásku přivoláme?
Láskou.
Co seje dobrodiní?
Láska.
Co ze dvou jedno činí?
Láska.

A proto zpívejte
a lásku vzývejte,
ať rozmáhá se dále
u paní královny a krále,
co těla teď v rakvích nechali nám,
však duše, ach duše je, žel, už ta tam.

Dá Bůh, že vkrátku
se dočkáme svátku,
kdy jako je lásky obětní síla
tou smrtí od sebe odloučila,
tak zase je láska šťastně spojí
a nic je tak snadno už nerozdvojí.

Až rod jim zmnoží budoucnost,
pak žalu dost
se v blaženost
už promění až na věčnost.

